

בש"פ 4375/15 - מדינת ישראל נגד יורי סולימנוב, רפי שלומוב, רוני שלומוב

בבית המשפט העליון

בש"פ 4375/15

לפני: כבוד השופט ס' גוברמן

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיבים: 1. יורי סולימנוב
2. רפי שלומוב
3. רוני שלומוב

בקשה להארכת מעצר שניה של המשיב 2 (רפי שלומוב) לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: ט"ו בתמוז התשע"ה (2.7.2015)
בשם המבקשת: עו"ד נילי פינקלשטיין

בשם המשיב 2: עו"ד ישי ניב

החלטה

1. בקשה להארכת מעצר שנייה מעבר לתשעה חודשים לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),

עמוד 1

התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), להארכת מעצרו של המשיבים בתשעים יום החל מיום 30.6.2015 או עד למתן פסק דין בתפ"ח 793-07-14 בעניינו של המשיב 1 ובתפ"ח 866-07-14 בעניינם של המשיבים 2 ו-3, שניהם בבית המשפט המחוזי בחיפה, לפי המוקדם.

2. יצוין כי המשיבים 1 ו-3 נתנו את הסכמתם להארכת המעצר המבוקשת ואילו המשיב 2 התנגד לה. על כן תעסוק בקשה זו בעניינו של המשיב 2.

כתב האישום

3. נגד המשיב 2 הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של קשר לפשע, עבירה לפי סעיף 499 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); רצח, עבירה לפי סעיף 300(א)(2) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין; ועבירות בנשק, עבירה לפי סעיף 144(א)+(ב) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין.

4. על פי עובדות כתב האישום המתוקן בעניינו של המשיב 2, שלושת המשיבים קשרו קשר, עובר לתאריך 22.5.2010, במועד שאינו ידוע למבקשת, להמית את בוריס זרצר שעבד כשומר לילה במפעל (להלן: המנוח). במסגרת הקשר ועל מנת לקדמו, ערכו המשיבים הכנות שונות שכללו: הצטיידות ברובה 16M ובתחמושת, מעקבים אחרי המנוח והכנת נתיב בריחה ורכב מילוט. בתאריך 22.5.2010 הגיעו המשיבים באמצעות רכב (להלן: הרכב) לאזור המפעל בו עבד המנוח. עם הגעתם, המשיבים 1 ו-3 ירדו מהרכב והתמקמו בנקודת המארב שתוכננה מראש. המשיב 2 נותר להמתין ברכב והמתין לשיחת טלפון מהמשיבים 1 ו-3, על מנת למלטם לאחר הרצח. משהגיע המנוח לנקודת המארב ירו בו המשיבים 1 ו-3 שישה קליעים אשר גרמו למותו. לאחר מכן, בהתאם לתכנון המוקדם, משיבים 1 ו-3 יצרו קשר טלפוני עם המשיב 2 שאסף אותם עם הרכב, והשלושה נמלטו מהמקום.

ההליכים עד כה

5. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשות למעצר המשיבים עד תום ההליכים המתנהלים נגדם. בבקשות צוין כי בידי המבקשת קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתם של המשיבים בביצוע העבירות המיוחסות להם בכתבי האישום. כמו כן נטען כי מסוכנותם של המשיבים לבטחון הציבור מחייבת את מעצרו מאחורי סורג ובריח. לבסוף, צוין בבקשות כי למשיב 2 ישנו עבר פלילי מכביד.

6. דיוני המעצר התקיימו ביום 1.7.2014 ובמסגרתם קבע בית המשפט המחוזי, בהתבסס על עיון ראשוני בחומר הראיות, כי ישנה תשתית ראייתית מספקת לשלב המעצר הארעי, והורה על הארכת מעצרו של המשיבים עד להחלטה אחרת. בדיונים שהתקיימו ביום 3.9.2014 הסכים משיב 1 למעצרו עד תום ההליכים, ואילו המשיבים 2 ו-3 ביקשו דחייה לצורך לימוד חומר החקירה הרב. באותו דיון צוין כי בעניינו של המשיב 2 התקבלה חוות דעת פסיכיאטרית הקובעת שהוא בעל הפרעת אישיות גבולית ובעל סיכון גבוה לעצמו ולזולת, אך כשיר לעמוד לדין.

7. בהחלטה מיום 5.11.2014 קבע בית המשפט כי ישנן די ראיות לכאורה הקושרות את המשיב 2 לביצוע העבירות המיוחסות לו, ובפרט לכך ששימש כנהג המילוט של משיבים 1 ו-3 מזירת הפשע. עם זאת, נקבע כי ישנה חולשה ראייתית בשאלת מודעותו של המשיב 2 למטרת הנסיעה לזירת האירוע. נוכח האמור, הורה בית המשפט על הגשת תסקיר מעצר אשר יבחן אפשרות לחלופת מעצר. ביום 24.12.2014 התקבל תסקיר המעצר אשר המליץ על שחרור של המשיב 2 לחלופת המעצר שהוצעה על ידו. בתסקיר צוין, כי חרף התנהגותו האימפולסיבית של המשיב 2 והחשש מפני התנהגות פורצת גבולות מצדו, מומלץ על שחרורו ממעצר עמוד 2

נוכח מצוקתו הנפשית במעצר וההתרשמות החיובית מהמפקחים שהוצעו על ידו. בדיון שהתקיים באותו יום הורה בית המשפט על עריכת תסקיר משלים אשר יבחן את האפשרות להדק את הפיקוח האנושי על משיב 2. בית המשפט הביע את חששו ממידת מחויבותם וזמינותם של המפקחים שהציע המשיב 2.

8. ביום 11.1.2015 התקבל תסקיר משלים אשר בחן חלופות מעצר נוספות אך נמנע מלהמליץ על שחרורו של המשיב 2 ממעצר על בסיס החלופות המוצעות. ביום 21.1.2015 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של המשיב 2 עד תום ההליכים תוך שהוא עומד על חומרת המעשים המיוחסים לו, על החשש מפני הימלטותו מהדין ועל מאפייניו האישיותיים העולים מחוות הדעת הפסיכיאטרית. על החלטה זו של בית המשפט המחוזי הוגש ערר לבית משפט זה אשר נידון ביום 10.3.2015. ובמהלכו משך המשיב 2 את הערר. בימים 25.3.2015, 26.3.2015 ו-29.3.2015 האריך בית משפט זה (השופט ח' מלצר) את מעצרו של שלושת המשיבים, בהסכמה, החל מיום 1.4.2015.

9. ביום 23.6.2015 בהסכמת הצדדים הוארך מעצרו של המשיב 1 ב-90 ימים, החל מיום 30.6.2015. בשל בקשתם של המשיבים 2 ו-3 לדחות את הדיון בבקשה להארכת מעצרו, ביום 29.6.2015 הוחלט בהסכמת הצדדים על הארכת מעצרו של המשיב 2 ו-3 עד להחלטה אחרת. ביום 30.6.2015 בהסכמת הצדדים הוארך מעצרו של המשיב 3 בתשעים ימים נוספים.

10. באשר לדיונים בתיק העיקרי, ביום 9.7.2014 התקיימה הקראה בתיק. ביום 19.11.2014 כפר המשיב 2 בעובדות כתב האישום ובאת כוחו של המשיב 3 מסרה כי היא אינה ערוכה לתת מענה מפורט בשל היקף התיק. בית המשפט הורה למשיבים להגיש מענה מפורט בכתב עד ליום 30.12.2014. ביום 9.2.2015 התקיימה ישיבת ההוכחות הראשונה ומאז ועד עתה התקיימו עשר ישיבות נוספות והעידו כשלושים עדים. כמו כן נקבעו שבעה מועדים נוספים לשמיעת ראיות עד ליום 28.10.2015.

הבקשה

11. בבקשה שלפני חוזרת המבקשת על עמדתה ביחס למסוכנותו של המשיב 2. לדידה, מסוכנות זו נלמדת הן מהמעשה האכזרי שביצע המשיב 2 במסגרתו השתתף ברצח אדם באמצעות נשק חם והן מעברו הפלילי. המבקשת מציינת כי חומרת המעשה של המשיב מקימה עילת מעצר סטטוטורית מכוח סעיף 21(א)(1)(ג) לחוק המעצרים. עוד סבורה המבקשת כי העונש החמור הצפוי למשיב, אם יורשע בדיון, מקים חשש מובנה להימלטות מהדין. כמו כן צוין כי בדיונים בבית המשפט המחוזי שעסקו בחלופת מעצר למשיב 2 התברר כי הוא תכן להעתיק את מקום מגוריו אל מחוץ לישראל, עובר לביצוע העבירות. המשיבה מפנה גם לחוות הדעת הפסיכיאטרית והתסקירים שהוגשו בעניינו של המשיב 2 אשר מהם עולה, כי הוא מסוכן לעצמו ולזולת ונוטה לאימפולסיביות. בנוסף, המבקשת סבורה שההליכים המשפטיים בעניינו של המשיב מתקיימים בקצב טוב המצדיק אף הוא את המשך המעצר עד לסיומם של ההליכים.

12. בדיון לפני חזרה המבקשת על נימוקי הבקשה וטענה כי לא ניתן לתת אמון במשיב 2 וכי קיים חשש להימלטותו מן הדין. בנוסף, המבקשת סברה כי קצב ההתקדמות בתיק העיקרי הוא משביע רצון, והדגישה כי נקבעו עוד שבעה מועדי הוכחות כאשר שניים מהם נקבעו למועדים שמצויים בתוך תקופת הארכת המעצר המבוקשת בזאת. בא כוח המשיב 2 טען כי המשיב כלל לא היה מודע לכך שהוא שותף לפעילות עבריינית ולכן אין לראות בו מבצע עיקרי ואף לא מסייע. בנוסף, בא כוח המשיב 2 סבר כי קצב ההתקדמות בתיק העיקרי איננו מספק, וטען כי מתחילת אפריל ועד ליום 1.7.2015 לא התקיימו דיון כלל. הוא מוסיף וטוען, כי רק שני דיונים נקבעו לתקופת המעצר הנוכחית, וכי בית המשפט המחוזי הודיע כי במידה והמשפט לא יסתיים בחודש אוקטובר הקרוב לא ייקבעו מועדים נוספים במשך מספר חודשים. לבסוף גרס בא כוח המשיב 2, כי גם אם המשיב תכן לעזוב את הארץ, בטרם היה

חשוד בביצוע העבירה, עובדה זו אינה מעלה ואינה מורידה לעניין מסוכנותו והאפשרות שיימלט מהארץ.

דיון והכרעה

13. ככלל, בהליך לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, על בית המשפט לאזן בין הזכות לחירות העומדת למשיב והנתמכת בחזקת החפות, לבין האינטרס של שמירה על בטחון הציבור וההגנה על הליך שיפוטי תקין. בין יתר השיקולים שיש לשקול במסגרת הבקשה להארכת מעצר, ניתן למנות את: חלוף הזמן מאז הושם המשיב במעצר; קצב התנהלות הדיונים; החשש מפני שיבוש הליכי משפט; חומרת העבירות המיוחסות למשיב ונסיבותיהן; ומידת המסוכנות הנשקפת הימנו (ראו למשל: בש"פ 7876/12 מדינת ישראל נ' בראנס, פסקה 14 (29.11.2012)).

14. בענייננו, מדובר בכתב אישום חמור המתאר רצח אדם שנעשה בקור רוח, לאחר תכנון מקדים ובאמצעות נשק חם. אני סבור כי המסוכנות הגבוהה הטבועה בפרשה עומדת בעינה ועדיין לא ניתן לאיין אותה באמצעות חלופת מעצר. אף התסקיר המשלים וחוות הדעת הפסיכיאטרית אינם תומכים בשחרורו של המשיב 2 לחלופת המעצר שהוצעה על ידו, ועומדים על נטיותיו האימפולסיביות ועל מסוכנותו לעצמו ולסביבתו. בנוסף, ההליכים במשפטם של המשיבים מתקדמים באופן משביע רצון, עשרות עדים כבר מסרו את עדותם ובמהלך החודשים הקרובים קבועים שבעה מועדי הוכחות. יחד עם זאת, מומלץ כי בית המשפט המחוזי יקבע מועדים נוספים לשמיעת התיק במהלך שלושת החודשים הקרובים, בשים לב לכך שנקבעו שני דיוני הוכחות בלבד לפרק זמן זה.

15. לנוכח האמור, אני סבור כי נקודת האיזון טרם השתנתה. אשר על כן, דין הבקשה להתקבל ומעצרו של המשיב 2 יוארך בתשעים ימים נוספים החל מיום 30.6.2015 או עד למתן פסק דין בתפ"ח 866-07-14 בבית המשפט המחוזי בחיפה, לפי המוקדם.

ניתנה היום, ט"ו בתמוז התשע"ה (2.7.2015).

ש ו פ ט